

[Nymann]

bejdspolitik på. Det må være fordrejende, for det er ikke de almindelige konkurrencedygtige kræfter, der har mulighederne. Spørgsmålet er: hvordan bliver man støttet af det offentlige? Det er den offentlige støtte, der betinger, hvor arbejdskraften skal gå hen, og det er ganske unaturligt; derfor vil det være en udvikling, der vil accelerere til ulykke for erhvervene.

Fremskridtspartiet mener, at arbejdsløshedsproblematikken i det væsentlige er selvforskyldt.

Vi er da klar over, at ude i verden er der krise, og vi har energiproblemer. Men når man ser, hvordan politikken har udviklet sig her i landet, må man næsten være klar over, at der må blive et arbejdsløshedskaos, fordi de naturlige aftagere af arbejdskraft, erhvervslivet, efterhånden er manøvreret fuldstændig ud af indgreb og beskatning af forskellig art; deres økonomiske råderum er så begrænset, at der ingen er, der virkelig tør gøre en rigtig indsats mere. Alle er bange for deres økonomi, fordi den beskatning, den inflation og de prisstigninger, vi har, kræver stadig mere og mere likvid kapital af den enkelte. Derfor er der ingen, der tør gå ud i en normal udvidelse, som kræver mere arbejde, og det var netop det, vi skulle have.

Så kan man spørge: hvad har regeringen gjort for at styrke erhvervene? Ja, der er givet tilskud, der er ydet lån, der er givet renteløst, der er givet lånehenstand og mange andre gode ting, men hvornår er alle disse ting givet? Har det været for at hjælpe erhvervene som sådan? Nej, det mener jeg ikke. Det er gjort, for at erhvervene skulle overleve. Mange af erhvervene står stadig væk i denne overlevelselsesproces, og samtidig mener man, at de nu skal kunne opsuge noget arbejdskraft. Ja men det kan de ikke, for de er udmarvet økonomisk, og derfor mener vi, at hvis man vil have en regulær bekæmpelse af arbejdsløsheden, må man hjælpe erhvervene på en eller anden måde, sådan at de selv bliver interesseret i at ekspandere og udvide og derigennem give normale arbejdspladser. Men det er der ingen der tænker på. Nej, det, det drejer sig om, er, at bare vi får noget jobuddannelse eller erhvervsuddannelse eller andre ting, er det i orden. Man tænker overhovedet ikke på, hvor disse mennesker, når de har fået alle disse uddannelser, skal gå hen og få det arbejde, som de kan

bruge denne uddannelse på. Erhvervene eksisterer dårlig mere. Så prøver man at kanalisere dem ind i kommuner, i amter og i staten. Ja men hvad hjælper det? Hvad hjælper det landets valuta, at vi alle sammen går ind i amter og kommuner? Det giver ingen valuta, det giver ingen levestandard. Derfor tror jeg, at hele vores levestandard vil blive ringere og ringere, hvis vi ikke finder en normal udnyttelse af den arbejdskraft, vi har, i de private erhverv og på en måde, så der kan skabes valuta, og så der kan produceres for landets befolkning. Men det tænker man ligesom slet ikke på; bare arbejdskraften kan komme ind i de forskellige offentlige områder, er sagen klart. Men den økonomibaggrund, den økonomi, som hele landet skal leve af, udvandes jo mere og mere, fordi der bliver flere og flere offentligt ansatte, der skal ernæres af et svindende erhvervsliv. Derfor vil vore økonomiske problemer blive større og større, jo længere vi fortsætter ud ad den vej, som vi kører ad nu. Det er galmandskørsel mod afgrunden, hvad arbejdsløshedsproblematikken angår.

Fremskridtspartiet mener, at vi i meget højere grad burde have opmuntret erhvervene, bl.a. ved at lette skatterne lidt både på indkomst og formue. Vi kunne lade være med at indføre så mange bestemmelser for dem; vi har efterhånden fået 2 ting, der martrer store dele af erhvervslivet, og det er sikkerhedsproblematikken og miljøproblematikken. Jeg mener selvfølgelig, det er væsentlige ting, men det kan jo ikke hjælpe, at det betyder en sådan vægt på erhvervene, at de dårlig kan leve med det. Det er da klart, at det med hensyn til både sikkerhed og miljø skal være så godt, som det overhovedet kan lade sig gøre inden for de økonomiske rammer, men det kan jo ikke hjælpe, at man pacer sådan nogle ting frem, så de er ubærlige og gør erhvervene ukonkurrencedygtige, og det er det, der er sket.

Vi mener ikke, at arbejdsmarkedspolitik som sådan er noget, vi kan klare med et lovforslag, der siger, at nu vil vi skabe job af forskellig art. Det kan ikke lade sig gøre, det er noget langsigtet; det er noget, man skal have landets erhvervsliv med på, sådan at alle disse mennesker kan få et naturligt arbejdsområde inden for erhvervslivet, men det har man ikke tænkt på. Nu gennemfører vi en lov, nu skal der være jobtilbud, nu skal